

СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ
СРБИЈЕ

СРП

БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093

E-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs

ЈОШ ЈЕДНО „ИСТРЧАВАЊЕ ПРЕД РУДУ“ УСПРС

Унија синдиката просветних радника Србије (УСПРС) најавила је за сутра - уторак **10.12.2013.г.** штрајк упозорења са флуидним захтевом везаним за материјални положај запослених у просвети. Чланови Уније којих је сваким даном мање, управо због ирационалних штрајкова у протеклом периоду требало би да обуставе наставу први час у првој и другој смени сутрашњег дана, који је, успут речено, Међународни дан људских права и на који је централа овог синдиката - Конфедерација слободних синдиката најавила митинг у Београду са захтевом да се и овај синдикат и са њима акционо Удружени синдикати „Слога“ и Индустриски синдикат Србије укључе у израду Закона о раду.

Да ли ће чланови Уније и у којој мери подржати штрајк упозорења, односно обуставити наставу, макар и један школски час, што је, успут речено, у супротности са Законом о основној и средњој школи који не препознаје обуставу, већ само штрајк са минимумом процеса рада и то управо у формулацијама које су настале као директна последица штрајка Уније из **2011.** године, организованог након што је већ штрајк прекинут закључивањем Протокола, у коме је било знатно повећање и одређени уступци Владе и Министарства просветарима. Епилог је, што је свима знано, био потписивање Споразума у коме више није било ништа и доношење ригидних одредби о штрајку у Закону у основном образовању и васпитању и Закону о средњем образовању и васпитању. Поштеније би било да су колеге из Уније рекле да подржавају своју централу и да евентуално штрајкују због Закона о раду. Можда би у том случају добили и подршку других синдиката. Овако они организују тзв. штрајк, у смислу синдикалног маркетинга, а не што су убеђени да ће то променити било шта у односу власти према финансирању образовања. Елем, свима је јасно да је садашњи систем финансирања образовања кроз Уредбу (о коефицијентима) и Закључак (о цени рада) преминуо и да га је немогуће поправити, јер су га одавно начели пробоји учињени од стране власти запосленима у државним органима, а докрајчили попуштања запосленима у управи и правосуђу, здравству, полицији итд.

Стога остаје једино могуће решење да се материјални положај запослених у јавним службама промени кроз, најпре доследну рационализацију броја извршилаца, па затим кроз увођење платних разреда и другачију прерасподелу масе предвиђене за плате запослених у јавним службама. Како је ова маса миц по миц смањена од **2008.** године до данас за **8%**, што је, успут речено, раније и тражио ММФ, јасно је да ту простора великог нема за било какво повећање ако не дође до рационализације броја извршилаца (уз неминовно отпуштање вишкова) и другачију прерасподелу тог колача. Како је просвета најгоре прошла од свих јавних делатности, јасно је да ће у том случају кроз систем платних разреда бити у бољем положају него што је то сада и да је управо ту могућност побољшања материјалног положаја запослених у просвети. Наравно

да нешто више треба да стрепе за своја радна места ненаставни радници, јер је неминовност нове мреже школа управо рационализација тих радник места. Тиме би се успоставила извесна правда, јер протеклих година једини вишкови који су забележени у образовању били су вишкови наставника и једино је наставницима смањивана норма, а не и онима који нису директно у настави.

Систем платних разреда већ је био доведен скоро до краја **2007.** године, али нажалост није заживео и очигледно власт је чекала је да потонемо скоро до дна па да би покушала да нађе квалитетније решење од онога које је тренутно на снази. Једино што је и тада остало спорно било је број платних разреда пошто се запослени у здравству, култури и просвети нису ни тада усагласили да ли их треба бити **12** или **13**, што и није суштински проблем уколико се жели доћи до модернијег и одрживог решења за финансирање јавних посленика.

Без обзира што Штрајкачки одбор Уније буде сутра изјавио о успешном или неуспелом штрајку, јасно је да се оваквим протестом не може ништа променити сем што се ствара одијум према свим синдикатима и другим запосленима у кућама знања и што је број синдикално организованих јавних посленика после сваког штрајка мањи. Можда је управо то и циљ оваквог квази-штрајка. И уместо да се колеге из Уније боре са другим колегама да нам се поново врати могућност штрајка коју смо изгубили управо због њиховог штеточинског истрајавања у штрајковима који не могу успети, они терају по своме. Наравно, не пада им на памет ни да се извине осталим које су довели у још гори положај када време покаже да нису у праву, уосталом као што је то било у случају када је због њиховог залагања сваки трећи запослени у просвети остао без минималца, који је великим залагањем управо нашег синдиката враћен онима са најбеднијим платама, али је за то требало две године мукотрпног рада или, као што је то било у случају губитка зараде за прековремене часове, опет због њиховог законског предлога и који смо тек након готово три године поново избоксовали, како би се поштовао основни принцип - да се сваки рад мора платити, или у последњем, можда најгорем потезу Уније, који су угурали свој амандман у „Кровни“ закон по коме запослени силом мора у пензију кад испуни један од два услова, а при томе ускоро ће бити изложен, у том случају, санкцијама тзв. пенала, односно умањења пензије за чак **6%** годишње због жеље да по сваку цену имају више амандмана на Закон од других синдиката и због неразмишљања о последицама тог чина.

Сутрашње штрајкаче нису подржали ни њихови дојучерашњи пријатељи из Синдиката образовања Србије, а разочарење је изрекао и министар школски, проф. др Томислав Јовановић, који се очигледно са представницима Уније састајао без присуства других синдиката, што јавно, што тајно и који је сада, видевши двоструко лице својих дојучерашњих социјалних партнера изјавио „да се са Унијом није тако договорио“.

Стога нам је апсолутно јасно да ће сутрашњи штрајк бити само синдикална антипропаганда и да од њега нико користи неће имати, а пошто колеге истрајавају на њему, једино што би могли да им поручимо је: Немојте више да нас браните!

Београд, **09.12.2013.** год.

проф. Хаџи Здравко М. Ковач
члан Преговарачког тима СРПС

